

Arrest

nr. 212 638 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ORAIBI *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op (...) te Kumba. U ging in het jaar 1993 bij uw tante te Tiko wonen en u behaalde er op school in het jaar 1999 uw 'ordinary-level'. U ging daarop naar een kostschool te Mamfe, waar u in het schooljaar 2004-2005 uw 'advanced level' behaalde. U verhuisde daarop, in het jaar 2005, naar Buea, waar u antropologie en sociologie ging studeren aan de universiteit. U behaalde uw universitair diploma sociologie en antropologie in het jaar 2008, waarna u bleef wonen in Buea. Daar u geen ander werk vond, besloot u een telefoonceel open te houden langs de kant van de weg. Vanaf het jaar 2009 kwam een zekere F. (...) regelmatig bij u bellen.

Ze spendeerde veel geld en zei u steeds het wisselgeld te houden, dat u haar wou teruggeven wanneer ze u betaalde. In het jaar 2010 vertelde ze u over de zaak die ze heeft te België - een Afrikaans restaurant, waar ook telefooncabines zijn. Ze zei u dat ze iemand zocht om haar te helpen in haar zaak, en ze stelde u voor om met haar mee naar België te gaan, waar u in haar zaak zou werken. Daar u geen geld had, stelde ze u voor om de reiskosten, en kosten voor accommodatie te België, voor te schieten, en dat u haar, na drie jaren te hebben gewerkt, 15000 euro zou moeten terugbetalen. U ging daarmee akkoord, en regelde een afspraak tussen F. (...) en uw ouders, daar u eerst hun mening wou horen. Nadat uw ouders instemden met het voorstel van F. (...), liet u een paspoort maken in het politiekantoor te Buea. U moest ook, samen met F. (...) en uw ouders, naar een herbaliste gaan, waar u een eed aflegde en beloofde dat u 15000 euro zou terugbetalen na drie jaren. F. (...) stuurde later nog een vriendin naar u te Buea, die er uw paspoort en schooldiploma's kwam ophalen, om ze naar F. (...) te Douala te brengen. Enkele dagen voordat u de reis aanvatte, werd u ziek na het drinken van een kruidendrankje, dat F. (...) u aangeraden had te drinken. U verliet, samen met F. (...), per vliegtuig Kameroen op 12 maart 2012, op legale wijze. Op het moment dat u Kameroen verliet, had u geen problemen te Kameroen, uitgezonderd het feit dat u ziek was. Na aankomst te België liet F. (...) u weten dat u zou moeten slapen met mannen om geld te verdienen. U zei haar dat u dat niet kon doen, en wanneer F. (...) klanten aanbracht die met u wilden slapen, weigerde u dit. F. (...) herinnerde u eraan dat u haar na drie jaren het geld terugbetaald moet hebben, en zei u uw gedrag aan te passen, hetgeen u weigerde te doen. F. (...) dwong u op de vloer te slapen, en u moest om half zes 's morgens opstaan om alle klusjes in het huis te doen. F. (...) bedreigde u ermee dat, indien u niet zou doen wat ze zei, ze naar de politie zou bellen, u illegaal bent en u opgesloten zou worden en teruggestuurd naar Kameroen in dat geval. F. (...) voegde eraan toe dat zij dan ook naar Kameroen zou reizen, en u zou aanpakken. Wanneer u op een avond in uw kamer moest blijven, hoorde u F. (...) bellen met een vriend van haar in Kameroen, die ze de opdracht gaf om naar uw ouders te gaan, daar F. (...) met uw ouders wou spreken. U hoorde F. (...) de volgende dag opnieuw telefoneren, en u hoorde haar tegen uw ouders zeggen dat u zich, sinds uw aankomst te België, raar gedraagt, grof bent en haar uitschold, en F. (...) zei dat ze het niet langer volhield en u zou terugsturen. U meent dat F. (...) dit allemaal zei omdat ze uw ouders eraan wilde herinneren dat het geld nog zou moeten worden terugbetaald. F. (...) dreigde er ook mee dat u niet veilig zou zijn in Kameroen, daar ze hooggeplaatste mensen kent, connecties heeft bij de politie, en ze u overal zou kunnen vinden. U voelde dat u in gevaar was, en wist te ontsnappen uit het huis waar u samen met F. (...) woonde. U ontvluchtte het huis en kwam iemand tegen die u meenam naar Antwerpen, waar u in het opvanghuis 'Payoke' verbleef. Daar werd er u verteld dat u asiel moet aanvragen. Wanneer u uw vader contacteerde, vernam u dat, in het jaar 2011 en 2012, uw ouders drie keer aangevallen werden door onbekenden, die gestuurd werden door F. (...). Uw moeder brak haar been bij een van deze aanvallen en zag zich genoodzaakt zich te verschuilen in het dorp. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 24 juni 2011. Op 27/02/2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beoordeling van het CGVS evenwel bevestigde in arrestnummer 104072, d.d. 31/05/2013. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Op 16/07/2018 werd u door de politie opgepakt na een controle, en ondergebracht in een gesloten centrum voor illegalen. Op 4/09/2018 werd een laissez-passer afgeleverd door de Kameroense autoriteiten. Op 13/09/2018 diende u onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming in. Als nieuwe elementen verwees u naar uw lidmaatschap van het 'Ambazonia Governing Council' (AGC), en legde u een schrijven van uw Kameroense advocaat neer, alsook een schrijven vanwege L. A. (...) van het AGC, waarin bevestigd wordt dat uw vader in Kameroen wordt vervolgd omwille van uw activisme in België. Het CGVS nam op 26/09/2018 de beslissing om onderhavig volgend verzoek ontvankelijk te verklaren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, demogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming, en uw onvermogen daartoe een enigszins redelijke en overtuigende verklaring te bieden, volstrekt niet verenigbaar is met een 'gegronde vrees voor vervolging', noch meteen 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader reeds sinds vorig jaar (2017) zou worden vervolgd te Kameroen omdat ze hem ervan beschuldigen in contact te staan met u, en het geld, dat u hem zou toesturen, te gebruiken om de gewapende strijd te financieren. Ook zou het familiaal huis te Mamfé, waarheen uw ouders verhuisd waren, door militairen die uw vader kwamen zoeken platgebrand zijn op 10/08/2017, hierbij zouden tevens tweeneven van u op gruwelijke wijze zijn vermoord door deze militairen, en werd uw ouderlijk huis te Kumba eveneens door militairen platgebrand, dit op 10/08/2018 (zie notities CGVS, p. 3, 4, en 10). Zelf zou u reeds sinds het jaar 2016 in België lid zijn van het 'Ambazonia Governing Council' (verder: AGC), en zou u weten dat uw naam geseind staat aan elke grenspost langs waar men Kameroen kan binnengaan (zie notities CGVS, p.15). Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier, dat u reeds sinds 16 juli 2018 opgesloten zit in een gesloten centrum, en dat er u op 4/09/2018 een laissez-passer werd afgeleverd door de Kameroenseactiviteiten.

Pas op 13/09/2018, diende u onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming in. U gevraagd waarom u pas op 13/09/2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, gezien u reeds sinds 16/07/2018 opgesloten werd met het oog op verwijdering, verhaalde u het gebeurde op 16/07/2018, en verklaarde u dat u naar uw advocaat belde wanneer u naar de Kameroense ambassade moest gaan, en deze u dan zei dat u best asiel vroeg (zie notities CGVS, p. 19). Gezien deze uitleg geenszins een verklaring biedt voor de vraag waarom u danig talmde met het indienen van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, opnieuw gevraagd waarom u zolang wachtte, en u gewezen op uw verklaring dat uw ouderlijk huis reeds vorig jaar werd platgebrand nadat uw vader ervan werd beschuldigd met u in contact te staan, en de onafhankelijkheidsstrijd te steunen, verklaarde u enkel, tamelijk vaag, dat u 'het niet voorbereidde', en u niet terug wilt. Nogmaals gevraagd waarom u zolang wachtte, verklaarde u dat u een regularisatieprocedure opstartte. U erop gewezen dat u daaromtrent reeds een negatieve beslissing kreeg in juni 2017 (zie informatie in administratief dossier), verklaarde u er niet aan gedacht te hebben asiel te vragen. Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat u dacht dat ze u enkel zouden opsluiten. U erop gewezen dat, indien u voor uw leven vreest, omwille van uw politieke opvatting, u toch asiel kon vragen – u doorliep de asielprocedure immers reeds een eerste maal tussen 2011 en 2013 – wees u nogmaals op uw afgewezen regularisatieaanvraag, en het feit dat u in beroep zou zijn gegaan (zie notities CGVS, p. 19-20). U erop gewezen dat er in uw regularisatieaanvraag – die ingediend werd in de maand februari 2017 – te lezen valt dat u enkel het prostitutienetwerk te Kameroen vreest, die tevens uw ouders zouden bedreigen, en gevraagd waarom u toen met geen woord repte over uw politiek activisme en uw vrees omwille daarvan, verklaarde u vaagweg dat de regularisatieprocedure lang kan duren, hetgeen volledig naast de kwestie is. U nadien nog meermaals gevraagd hoe het komt dat u zodanig lang wachtte om huidig volgend verzoek in te dienen, hoewel u gewag maakt van nieuwe elementen die reeds sinds eind 2016 aan de orde zouden zijn, verklaarde u dan weer dat uw advocaat u aanraadde geen asiel te vragen, en eerst het beroep tegen de negatieve beslissing in uw regularisatieaanvraag af te wachten. Gevraagd waarom u dan uiteindelijk toch een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, antwoordde u dat dat was omdat u naar de ambassade moest gaan.

Uw verklaringen weten echter niet te overtuigen, en bieden geen redelijke verklaring voor de vaststelling dat u pas 9 dagen nadat er u een laissez-passer werd afgeleverd, op 13/09/2018 een verzoek om bescherming indiende, hoewel u gewag maakt van ernstige vervolging van uw familieleden, omwille van uw persoon, sinds halfweg 2017. Uw huidig volgend verzoek om bescherming, komt dan ook veeleer over als een manier om uw teruggedrijving naar Kameroen alsnog te pogen verhinderen, eerder dan dat u echt nood heeft aan internationale bescherming. Het voorgaande indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van het door u ingediende volgend verzoek om internationale bescherming. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Ten tweede dient opgemerkt dat de door u ingeroepen feiten van vervolging van uw familie, omwille van uw persoon en politiek activisme in België, geenszins geloofwaardig bevonden kunnen worden.

In het door u neergelegde schrijven vanwege uw Kameroense advocaat, op 06/09/2018 – twee dagen nadat er u een laissez-passer werd afgeleverd door de Kameroense ambassade – valt te lezen dat uw familie naar Manyu Divisie migreerde, dat het leger op 10 augustus het huis te Manyu Divisie binnenviel op zoek naar uw vader, hierbij twee van uw neven doodde en het huis platbrandde. In het door u

neergelegde schrijven vanwege L. A. (...) van AGC, valt te lezen dat uw familiehuis te Kumba op 10 augustus 2018 door militairen platgebrand werd. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, verklaarde u plots dat het huis te Mamfé, in Manyu-divisie, waarover uw advocaat sprak in zijn schrijven, op 10/08/2017 werd platgebrand door leden van het Kameroense leger (zie notities CGVS, p. 4), en het huis te Kumba in 2018 werd platgebrand – toevallig op exact dezelfde datum, 10 augustus (zie notities CGVS, p. 4 en 10). U erop gewezen dat uw Kameroense advocaat op 06/09/2018 schreef dat uw ouderlijk huis in Manyu Divisie platgebrand werd op 10 augustus, verklaarde u dat dat in 2017 gebeurde, en hij misschien vergat het jaartal erbij te zetten. Dit is evenwel erg weinig aannemelijk gezien de uitgebreide en feitelijke verklaringen die uw advocaat neerschrijft, en onder ede aan een notaris zou hebben verklaard, alsook omdat, indien hij werkelijk enkel het jaartal zou hebben vergeten te vermelden, niet ingezien kan worden waarom uw advocaat dan niets zou schrijven over het platbranden van uw ouderlijk huis te Kumba op, toevallig genoeg, dezelfde datum in het jaar 2018.

Voorts weet u geen enkel element ter staving aan te reiken voor uw verklaringen. Ondanks de vaststelling dat uw advocate ter plekke zou zijn gegaan nadat het huis te Mamfé in Manyu division zou zijn platgebrand, en ondanks het feit dat u zelf via sociale media foto's zou gezien hebben van het huis te Kumba dat afbrandde, legt u niets voor om uw verklaringen te staven. Evenmin valt er iets in de Kameroense media terug te vinden omtrent deze gebeurtenissen op 10/08/2017 en 10/08/2018.

Verder zijn ook uw verklaringen betreffende de beweerde vervolging van uw vader in Kameroen – omwille van uw persoon en politiek activisme – die de aanleiding vormden voor het afbranden van de huizen, niet aannemelijk. U verklaarde dat het Kameroense leger uw vader zocht omdat ze hem er valselijk van beschuldigden dat hij geld, dat hij van u vanuit België zou ontvangen, gebruikte om de gewapende krachten financieel te steunen (zie notities CGVS, p. 3). U verklaarde verder dat uw vader ervan werd beschuldigd de strijd te sponsoren, en hij wist dat hij moest vertrekken [vluchten] (zie notities CGVS, p. 8). Gevraagd hoe uw vader erachter kwam, dat hij daarvan werd beschuldigd, verklaarde u vaagweg en allesbehalve verhelderend 'omdat ze hem viseerden'. De vraag herhaald, verklaarde u, simpelweg en zonder meer, dat het leger hem tegenkwam en hem beschuldigde. Gevraagd wanneer dat gebeurde, antwoordde u dat dat vorig jaar [2017] was (zie notities CGVS, p. 9). Gevraagd waar dat was, antwoordde u in Kumba. U gevraagd wat er dan gebeurde, als u zegt dat 'het leger hem tegenkwamen beschuldigde', verklaarde u – opnieuw geenszins enige poging doend een echte uitleg te geven – dat ze hem beschuldigden, en uw vader zei dat hij er niets van afwist. Gevraagd of uw vader toen niet reeds gearresteerd werd, verklaarde u dat hij de eerste keer beschuldigd werd, uw vader de beschuldiging ontkende, en ze hem dan zeiden dat ze zouden terugkeren om hem te zoeken en hem te doden. Opnieuw gevraagd waarom ze uw vader dan niet gewoon meteen arresteerden, verklaarde u het niet te weten. Herhalend gesteld dat ze uw vader dus beschuldigden, met de dood bedreigden en meedeelden dat ze zullen terug komen, waarna ze hem opnieuw moesten beginnen zoeken, en gevraagd waarom ze zoiets zouden doen, verklaarde u herhalend dat ze uw vader beschuldigden, en dan vertrokken, en dat uw vader al naar Manyu divisie was verhuisd eens het leger terug kwam om uw vader te zoeken. Deze verklaringen weten helemaal niet te overtuigen. Het kan niet ingezien worden waarom de soldaten die uw vader beschuldigden en wilden doden, uw vader eerst de kans geven om op de vlucht te slaan, nadat ze hem mede deelden dat ze zouden terugkeren en hem doden. Het is geenszins geloofwaardig of aannemelijk dat het Kameroense leger op dergelijke wijze te werk zou gaan, indien ze uw vader werkelijk beschuldigden van het financieren van een gewapende beweging, en hem werkelijk zouden willen doden. Uw verklaringen hieromtrent overtuigen niet.

Ook uw verklaringen betreffende uw naam die geseind zou staan bij elke Kameroense grenspost, weten geenszins te overtuigen. Zo verklaarde uw Kameroense advocaat in zijn schrijven dat uw naam gesignaleerd zou staan bij elke grenspost langs waar men Kameroen kan binnenkomen. Gevraagd hoe uw Kameroense advocaat dit weet –gezien dit eerder geheime informatie betreft waaraan men niet eenvoudigweg kan geraken – verklaarde u eerst vaagweg dat 'ze' weten wat er gaande is in Kameroen (zie notities CGVS, p. 12). Gevraagd hoe uw advocaat dat concreet weet, verklaarde u – weinig concreet - dat 'Franstalige kennissen van hem' dat zeiden aan uw advocaat, en uw advocaat dat zo aan u zei. Uw Kameroense advocaat verklaarde in zijn schrijven eveneens dat het Kameroens leger verklaard heeft dat u een sponsor bent van de Ambazonia-strijd, en gevraagd wie van het leger zulks verklaarde, antwoordde u eerst 'de Republiek', en 'het leger dat vader aanviel' (zie notities CGVS, p.4). Gevraagd of u officieel in beschuldiging werd gesteld, antwoordde u – opnieuw uiterst vaag – "gewoon, dat 'ze' zeggen dat ik sponsor, dat betekent dat ze me beschuldigen" (zie notities CGVS, p. 5). Gevraagd of er een arrestatiebevel jegens u uitgevaardigd werd in Kameroen, vroeg u zich af hoe zulks mogelijk zou zijn gezien u in België bent. U uitgelegd dat uw aanwezigheid in Kameroen niet vereist is, opdat er een arrestatiebevel tegen u zou kunnen worden uitgevaardigd, verklaarde u vaagweg en naast de kwestie dat de Kameroense overheid met harde hand optreedt en zelfs baby's doodt. U dan maar gevraagd hoe u weet dat het Kameroense leger verklaard zou hebben dat u een sponsor bent van de strijd voor Ambazonia, verklaarde u dat andere Kameroeners, die naar Kameroen waren teruggereisd,

gecontroleerd werden in de luchthaven in Kameroen, en ze daarbij uw naam en foto zagen staan op een lijst van personen die gearresteerd moeten worden. Gevraagd hoe het komt dat ze die lijst zagen, en ze zoiets toch niet aan mensen tonen, verklaarde u dat een van uw kennissen het zag wanneer ze de lijst controleerden (zie notities CGVS, p. 6). Gevraagd hoeveel mensen er zo uw naam op die lijst in de luchthaven te Kameroen zagen staan, verklaarde u dat het “zoveel mensen zijn, echt veel”. Gevraagd of al die mensen dan uw naam op die lijst zagen staan, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat ze dezelfde procedure moesten doorlopen [een extra controle]. U gesteld dat ze die lijsten toch niet tonen aan de mensen die ze controleren, verklaarde u dat, als je recht tegenover de controleur zit, je het kan zien. Gevraagd waarom, indien u werkelijk geseind zou staan, er geen arrestatiebevel tegen u is, verklaarde u dat ze zo werken, uw naam er staat en u gezocht wordt. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen helemaal niet weten te overtuigen. Immers, dat ‘zoveel’ mensen, zoals u verklaarde, allemaal de kans zouden gehad hebben om de lijst van gezochte personen te bekijken, terwijl dezen zelf gecontroleerd werden, is geenszins aannemelijk en niet geloofwaardig. Uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten waarvan u gewag maakt, en uw verklaring dat u gezocht wordt in Kameroen en uw naam geseind staat, zijn danig vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof kan aan worden gehecht. Ten derde dient opgemerkt dat het door u beweerd politiek activisme, hoegenaamd niet beschouwd kan worden als een oprecht en serieus activisme, en uit uw verklaringen naar voren komt dat u weinig op de hoogte bent van de beweging waarvoor u zich beweerdelijk inzet sinds 2014.

Gevraagd hoe de Kameroense autoriteiten op de hoogte zijn van uw beweerd politiek activisme, in België, antwoordde u dat u hier actief bent, en verwees u naar een bezoek van de Kameroense minister van defensie, vorig jaar [2017] in België, waarbij de bodyguard van de minister de manifestanten – waaronder u – zou aangevallen hebben, waarna een gevecht ontstond (zie notities CGVS, p. 7). Op een later moment gaf u opnieuw uw aanwezigheid op dit bezoek aan, als reden waarom de Kameroense autoriteiten van uw beweerd politiek activisme in België op de hoogte zijn (zie notities CGVS, p. 17). Voorts verklaarde u dat u ook zou gaan manifesteren bij de [Kameroense] ambassade (zie notities CGVS, p. 7). Ter bevestiging gevraagd welke minister naar België kwam [in 2017], antwoordde u dat het de minister van defensie was, Laurent Esso (zie notities CGVS, p. 8). Gevraagd naar de datum van zijn bezoek, antwoordde u 6 augustus [2017]. Gevraagd of het enkel hij was die kwam [Laurent Esso], dan wel of er ook andere leden van de Kameroense overheid kwamen, antwoordde u dat het enkel hij was [Laurent Esso], met mensen van zijn kabinet. Gevraagd of er geen andere ministers bij waren, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u weet wie de minister van justitie is in Kameroen, antwoordde u het niet te weten en enkel de minister van defensie te kennen (zie notities CGVS, p. 16). Gevraagd of u weet wie Lejeune Mbella Mbella is, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u weet wie de minister van buitenlandse zaken is in Kameroen, antwoordde u het niet te weten. U erop gewezen dat, volgens de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Laurent Esso niet de minister van defensie is, maar wel de minister van justitie, antwoordde u halsstarrig dat het de minister van defensie is. U erop gewezen dat dit niet zo is, en hij de minister van justitie is, bleef u volharden dat hij minister van defensie is.

Het dient evenwel vastgesteld dat het bezoek waarop u doelt, plaatsvond op 05/08/2017 – en niet op 06/08/2017, zoals u meende – en het de minister van justitie, Laurent Esso, betrof die samen met de minister van buitenlandse zaken, Lejeune Mbella Mbella, een bezoek bracht aan België, waarbij een incident ontstond tussen manifestanten en de bodyguard van Laurent Esso (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw volledige onwetendheid omtrent de functies van de personen die een bezoek aan België brachten, en waartegen geprotesteerd werd, alsook omtrent de datum waarop dit plaatsvond en de vaststelling dat er niet 1 maar 2 Kameroense ministers aanwezig waren die dag, doet ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aldaar aanwezig te zijn geweest, laat staan dat uw aanwezigheid aldaar de reden zou zijn omwille waarvan de Kameroense autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politiek activisme in België. Dat u voorts stellig blijft beweren dat Laurent Esso de Kameroense minister van defensie is, zelfs wanneer u geconfronteerd werd met de vaststelling dat dat zo niet is, bevestigt enkel de indruk dat uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen eerder berusten op gebrekkig ingestudeerde kennis, dan op werkelijk beleefd ervaringen.

U verklaarde verder dat u ook vredevol ging demonstreren aan de Kameroense ambassade (zie notities CGVS, p. 15). Gevraagd wanneer u daar demonstreerde, verklaarde u evenwel enkel vaagweg dat u er ‘ontelbare keren’ ging (zie notities CGVS, p. 16). Gevraagd of u enige foto’s heeft, die uw aanwezigheid op demonstraties aantoont, verklaarde u foto’s gehad te hebben op uw mobiele telefoon, maar deze reeds verwijderd te hebben daar uw telefoon anders te traag zou werken. Gevraagd of er geen foto’s op facebook staan, dan wel op de website van het Ambazonia Governing Council, antwoordde u enkel herhalend dat u de foto’s verwijderde.

Gevraagd sinds wanneer het Ambazonia Governing Council – waarvan u beweerdelijk lid bent sinds het jaar 2016 – bestaat, antwoordde u 2014 (zie notities CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer in het jaar

2014 het gesticht werd, antwoordde u het niet te weten. Het dient echter vastgesteld dat, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, het AGC reeds in 2013 werd gesticht, en niet in 2014 zoals u beweerde. U verklaarde enkel lid te zijn van het AGC, en nooit tot enige andere politieke partij –of beweging behoort te hebben (zie notities CGVS, 13-14). U gewezen op het schrijven van uw Kameroense advocaat, en gewezen op de vaststelling dat deze schrijft dat u een sterke aanhanger van de beweging 'SCNC' [Southern Cameroons National Council] bent, verklaarde u – vaagweg – dat jullie allen daaronder behoren, en legde u verder uit dat het AGC onder de beweging SCNC hoort, het AGC verantwoording moet afleggen aan SCNC, en alle bewegingen onder de paraplu van SCNC staan. Deze verklaringen zijn evenwel volledig foutief, en tonen enkel verder uw complete onwetendheid aan, wat betreft deze bewegingen. Immers, zoals ook te lezen valt op de website van het AGC, betreft het AGC een beweging gesticht door leden van uiteenlopende bewegingen, zoals 'Southern Cameroons National Council' (SCNC), 'Southern Cameroons Restoration Movement' (SCARM), 'Southern Cameroons Peoples Organization' (SCAPO), de 'Southern Cameroons Youth League' (SCYL), alsook personen uit de burgermaatschappij. Voorts stelt de beweging zich voorals een brede 'paraplu-organisatie' die bestaat uit meerdere organisaties van de verzetsbeweging, personen met uiteenlopende politieke ideologieën, en organisaties uit het middenveld. Gevraagd wie aan het hoofd van SCNC staat – gezien de beweging waarvan u lid zou zijn, volgens uw mening onder het SCNC staat – antwoordde u dat het vroeger Tambe was, en nu Samuel Sako. Dit is foutief (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd of u weet wat SCACUF is, antwoordde u dat niet te kennen (zie notities CGVS, p. 19). Nochtans blijkt het AGC een stichtend lid te zijn van SCACUF – voluit 'Southern Cameroons Ambazonia Consortium United Front' – een front gesticht in februari 2017 ten voordele van afscheiding, die politieke actoren uit verschillende politieke partijen bijeen brengt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat deze naam geen enkel belletje doet rinkelen, wanneer deze u wordt genoemd, toont verder uw onvertrouwdheid met deze bewegingen aan. U verwees meermaals naar de interim-overheid die door het AGC werd opgezet, waarvan de leden in Nigeria gearresteerd werden (zie notities CGVS, p. 7, 8 en 17). Gevraagd wie er aan het hoofd van deze interim-overheid staat, antwoordde u dat dit 'Sissiku Tambe Julius' is (zie notities CGVS, p. 17). Gevraagd of u andere leden van de interim-overheid kent, antwoordde u zich dat niet te herinneren, en enkel Sissiku Tamba te kennen (zie notities CGVS, p. 18). Gevraagd of u wel zeker bent van die naam, 'Tambe Julius', antwoordde u heel zeker te zijn. U erop gewezen dat het volgens de beschikbare informatie Sisiku Ayuk Tabe betreft, antwoordde u ontkennend en stelde u dat het 'Julius' is. Het klopt dan wel dat zijn naam voluit Sisiku Ayuk Tabe Julius is, maar dat u bleef volharden zijn naam 'Tambe' is en de door u genoemde naam niet herkent –Ayuk Tabe' – toont verder aan dat uw beweerde kennis selectief ingestudeerd is. Gevraagd of u andere leden van de door u genoemde interim-overheid kent, antwoordde u dat u zich dat niet kan herinneren (zie notities CGVS, p. 18). Gevraagd wie Nfor Ngala Nfor is, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd wie Fidelis Nde Che is, vroeg u zich of dat een Engelstalige is, en verklaarde u voorts dat u hem niet kent, maar u denkt het een activist is (zie notities CGVS, p. 21). Gevraagd wie Henry Kimeng is, gaf u aan hem niet te kennen. Gevraagd wie Cornelius Kwanga is, antwoordde u dat u hem niet kent, maar u denkt het een activist is. Gevraagd wie Tassang Wilfred is, verklaarde u vaagweg dat het een activist is. Gevraagd wie hij is en wat zijn positie of functie is, verklaarde u –even vaag – dat hij een strijder is. Gevraagd wie Barrister Eyambe is, verklaarde u dan hem wel te kennen, maar wist u enkel vaagweg aan te geven dat hij een activist is (zie notities CGVS, p. 21). Het dient echter opgemerkt dat al deze namen, die aan u werden voorgelezen, personen betreffen die samen met Sisiku Ayuk Tabe als leden van de interim-overheid, aangehouden werden te Nigeria – een gebeurtenis waar u zelf meermaals naar verwees. Dat u niet eens de namen herkent van deze personen, die aan u letterlijk voorgelezen werden, bevestigt enkel verder het selectief karakter van de door u ingestudeerde kennis, en brengt nogmaals uw onwetendheid naar voren met betrekking tot de politieke strijd waarvoor u zich beweerdelijk zou inzetten.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geenszins geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden, oprecht politiek activisme voor het AGC. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndiang, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio’s van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio’s South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgeëlijst, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan. Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio’s. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Engelstalig Kameroen actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Engelstalig Kameroen aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag, volgende documenten voor: een lidkaart van het AGC, een schrijven vanwege de Kameroense advocaat A. A. J. (...), een schrijven vanwege L. A. (...), 2 e-mails met internetlinks, en een rapport van Amnesty International. Het schrijven van uw Kameroense advocaat werd hierboven reeds besproken. Meer algemeen dient hieromtrent opgemerkt dat dit schrijven een gesolliciteerd karakter vertoont, en voorts niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Dit schrijven kan dus niet beschouwd worden als een bewijs voor de door u afgelegde verklaringen. Wat betreft het schrijven vanwege L. A. (...), dient opnieuw vastgesteld dat dit schrijven een gesolliciteerd karakter vertoont, en voorts niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Dit schrijven kan dus niet beschouwd worden als een bewijs voor de door u afgelegde verklaringen. Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van het AGC, dient vastgesteld dat deze enkel aantoonde dat er een lidkaart op uw naam werd uitgegeven. Dit bewijst echter niet dat u zich actief inzet voor de doelen van deze organisatie, of dat u een oprecht politiek activisme koestert, op basis waarvan u vervolging zou dienen te vrezen in Kameroen. Wat betreft de door u neergelegde internetlinks en rapport van de organisatie Amnesty International, dient vastgesteld dat deze elementen geen verband houden met uw persoon, en enkel de algemene situatie kaderen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het bovenstaande. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij voorafgaandelijk stelt dat zij pas samen met haar negatieve beslissing een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud toegestuurd kreeg zodat zij de kans niet had om hierop nog op gepaste wijze en tijdig te kunnen reageren, waarbij zij meent dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel werden geschonden, wijst de Raad er evenwel op dat artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer artikel 57/6/1, § 1 wordt toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming. De Raad bemerkt bovendien dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft om voor de Raad eventuele bemerkingen aangaande haar persoonlijk onderhoud aan te brengen. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift concrete opmerkingen maakt aangaande de notities van haar persoonlijk onderhoud.

2.2.5.1. Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de extreme laattijdigheid van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming, en haar onvermogen daartoe een enigszins redelijke en overtuigende verklaring te bieden, merkt verzoekende partij op dat het huis pas in brand werd gestoken op 10 augustus 2017 en dat zij reeds voordien beroep had aangetekend tegen de negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag. Verzoekende partij stelt dat zij het advies heeft gevolgd van haar toenmalige raadsman en dat zij geen onnodig procedures wilde opstarten. Bovendien hoopte zij op een goede afloop inzake haar regularisatieaanvraag.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het eerste volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij erg laattijdig is. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader reeds sinds vorig jaar (2017) zou worden vervolgd te Kameroen omdat ze hem ervan beschuldigen in contact te staan met u, en het geld, dat u hem zou toesturen, te gebruiken om de gewapende strijd te financieren. Ook zou het familiaal huis te Mamfé, waarheen uw ouders verhuisd waren, door militairen die uw vader kwamen zoeken platgebrand zijn op 10/08/2017, hierbij zouden tevens tweeneven van u op gruwelijke wijze zijn vermoord door deze militairen, en werd uw ouderlijk huis te Kumba eveneens door militairen platgebrand, dit op 10/08/2018 (zie notities CGVS, p. 3, 4, en 10). Zelf zou u reeds sinds het jaar 2016 in België lid zijn van het ‘Ambazonia Governing Council’ (verder: AGC), en zou u weten dat uw naam geseind staat aan elke grenspost langs waar men Kameroen kan binnengaan (zie notities CGVS, p.15). Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier, dat u reeds sinds 16 juli 2018 opgesloten zit in een gesloten centrum, en dat er u op 4/09/2018 een laissez-passer werd afgeleverd door de Kameroense activiteiten.*

Pas op 13/09/2018, diende u onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming in. U gevraagd waarom u pas op 13/09/2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, gezien u reeds sinds 16/07/2018 opgesloten werd met het oog op verwijdering, verhaalde u het gebeurde op 16/07/2018, en verklaarde u dat u naar uw advocaat belde wanneer u naar de Kameroense ambassade moest gaan, en deze u dan zei dat u best asiel vroeg (zie notities CGVS, p. 19). Gezien deze uitleg geenszins een verklaring biedt voor de vraag waarom u danig talmde met het indienen van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, opnieuw gevraagd waarom u zolang wachtte, en u gewezen op uw verklaring dat uw ouderlijk huis reeds vorig jaar werd platgebrand nadat uw vader ervan werd beschuldigd met u in contact te staan, en de onafhankelijkheidsstrijd te steunen, verklaarde u enkel, tamelijk vaag, dat u ‘het niet voorbereide’, en u niet terug wilt. Nogmaals gevraagd waarom u zolang wachtte, verklaarde u dat u een regularisatieprocedure opstartte. U erop gewezen dat u daaromtrent reeds een negatieve beslissing kreeg in juni 2017 (zie informatie in administratief dossier), verklaarde u er niet aan gedacht te hebben asiel te vragen. Gevraagd waarom niet, antwoordde u dat u dacht dat ze u enkel zouden opsluiten. U erop gewezen dat, indien u voor uw leven vreest, omwille van uw politieke opvatting, u toch asiel kon vragen – u doorliep de asielprocedure immers reeds een eerste maal tussen 2011 en 2013 – wees u nogmaals op uw afgewezen regularisatieaanvraag, en het feit dat u in beroep zou zijn gegaan (zie notities CGVS, p. 19-20). U erop gewezen dat er in uw regularisatieaanvraag – die ingediend werd in de maand februari 2017 – te lezen valt dat u enkel het prostitutienetwerk te Kameroen vreest, die tevens uw ouders zouden bedreigen, en gevraagd waarom u toen met geen woord repte over uw politiek activisme en uw vrees omwille daarvan, verklaarde u vaagweg dat de regularisatieprocedure lang kan duren, hetgeen volledig naast de kwestie is. U nadien nog meermaals gevraagd hoe het komt dat u zodanig lang wachtte om huidig volgend verzoek in te dienen, hoewel u gewag maakt van nieuwe elementen die reeds sinds eind 2016 aan de orde zouden zijn, verklaarde u dan weer dat uw advocaat u aanraadde geen asiel te vragen, en eerst het beroep tegen de negatieve beslissing in uw regularisatieaanvraag af te wachten. Gevraagd waarom u dan uiteindelijk toch een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, antwoordde u dat dat was omdat u naar de ambassade moest gaan.

Uw verklaringen weten echter niet te overtuigen, en bieden geen redelijke verklaring voor de vaststelling dat u pas 9 dagen nadat er u een laissez-passer werd afgeleverd, op 13/09/2018 een verzoek om bescherming indiende, hoewel u gewag maakt van ernstige vervolging van uw familieleden, omwille van uw persoon, sinds halfweg 2017. Uw huidig volgend verzoek om bescherming, komt dan ook veeleer over als een manier om uw teruggedrijving naar Kameroen alsnog te pogen verhinderen, eerder dan dat u echt nood heeft aan internationale bescherming. Het voorgaande indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van het door u ingediende volgend verzoek om internationale bescherming. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook in negatieve zin de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ en ‘risico op het lijden van ernstige schade’. Met bovenstaande bemerkingen van verzoekende partij worden voormelde vaststellingen op geen enkele manier in concreto weerlegd of verklaard.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij de door haar ingeroepen feiten van vervolging van haar familie, omwille van haar persoon en politiek activisme in België, geenszins geloofwaardig bevonden kunnen worden, onderstreept verzoekende partij dat vrienden die terugkeerden naar Kameroen haar naam hadden zien staan op de lijst in de database. Verzoekende partij verwijst naar het COI-rapport dat werd toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat haar verklaringen over deze procedure stroken met deze informatie en dat uit deze informatie verder blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Kameroen. Verzoekende partij meent dat zij bij een terugkeer naar Kameroen meteen problemen zal ondervinden aangezien zij in de database staat.

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan haar verklaring dat haar vader werd beschuldigd op straat maar vervolgens toch werd vrijgelaten en aan haar verklaring dat de overheid nog geen arrestatiebevel uitvaardigde tegen verzoekende partij wegens haar activiteiten, wijst verzoekende partij erop dat in de mensenrechtenrapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) vermeld wordt dat in Kameroen geen eerlijke processen plaatsvinden.

Verder herhaalt verzoekende partij dat de huizen van haar ouders afgebrand werden in 2017 en 2018. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende foto's hiervan (bijlage 4). Zij bemerkt verder dat deze tactiek van de overheid bevestigd wordt in een rapport van *Human Rights Watch* van juli 2018 dat verzoekende partij eveneens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3.3). Verzoekende partij stelt nog dat haar familie is moeten vluchten en dat zij, noch haar advocaat in Kameroen, sindsdien niets meer van hen heeft vernomen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, maar dit zonder de vaststellingen in de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Waar verzoekende partij erop wijst dat de corruptie in haar land van herkomst wijdverspreid is, duidt de Raad erop dat verzoekende partij niet kan volstaan met de verwijzing naar de corruptie in haar land van herkomst om de onaannemelijkheid dat andere Kameroeners, die naar Kameroen waren teruggereisd, haar naam en foto zouden hebben zien staan op een lijst van personen die gearresteerd moeten worden – informatie waarvan mag aangenomen worden dat ze eerder geheim is en niet zomaar zichtbaar is voor iedereen – in een ander daglicht te stellen. Immers blijkt uit haar verklaringen nergens dat zij door middel van corruptie aan deze informatie zijn geraakt. Zij beweerde daarentegen dat zij dit zonder meer zagen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 6). Dergelijke verklaringen zijn allerminst geloofwaardig.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het geenszins aannemelijk is dat het Kameroense leger, indien zij haar vader werkelijk beschuldigden van het financieren van een gewapende beweging, en hem werkelijk zouden willen doden, haar vader eerst de kans geven om op de vlucht te slaan, nadat ze hem mededeelden dat ze zouden terugkeren en hem doden. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat een eerlijk proces in Kameroen niet altijd gegarandeerd is (bijlage 3 van het verzoekschrift) weerlegt verzoekende partij deze motivering op geen enkele manier.

Verder bemerkt de Raad dat het weinig logisch is dat, indien verzoekende partij werkelijk geseind zou staan, er geen arrestatiebevel tegen haar is. Verzoekende partij stelt hieromtrent slechts dat ze zo werken, dat haar naam er staat en dat zij gezocht wordt (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 6). Haar verklaringen komen geenszins overtuigend over. Verzoekende partij kan ook hier niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat een eerlijk proces in Kameroen niet altijd gegarandeerd is (bijlage 3 van het verzoekschrift) om deze vaststelling in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij in verband met het afbranden van de huizen van haar ouders verwijst naar een rapport van *Human Rights Watch* van juli 2018 (bijlage 3.3 van het verzoekschrift) waarin deze tactiek van de overheid bevestigd wordt, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Kameroen niet volstaat om de persoonlijke problemen die haar ouders in haar land van herkomst kenden aan te tonen. Deze dienen *in concreto* te worden aangetoond.

Wat betreft de thans bijgebrachte foto's die de afgebrande huizen van haar ouders zouden betreffen (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit blijkt dat dit de huizen van haar ouders betreffen. Deze stukken volstaan dan ook geenszins om de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen. Dit geldt des te meer nu aan stukken die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het door verzoekende partij beweerd politiek activisme niet beschouwd kan worden als een oprecht en serieus activisme en dat uit haar verklaringen naar voren komt dat zij weinig op de hoogte is van de beweging waarvoor zij zich beweerdelijk inzet sinds 2014, benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk aanwezig was op de demonstratie. Zij duidt erop dat zij de naam kende van de minister die naar België kwam en verklaart verder dat in Kameroen ministers vaak van positie veranderen. Verzoekende partij wijst erop dat zij het incident heeft kunnen vertellen zoals het gebeurde. Haar verklaringen over het incident stroken met de informatie in het administratief dossier. Verzoekende partij stelt dat zij zich wel degelijk inzet voor de Engelstalige gemeenschap vanuit België en meent dat zij omwille hiervan problemen zal kennen bij een terugkeer naar Kameroen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel, samen met verwerende partij, van oordeel dat de volledige onwetendheid van verzoekende partij omtrent de functies van de personen die een bezoek aan België brachten, en waartegen geprotesteerd werd, alsook omtrent de datum waarop dit plaatsvond en de vaststelling dat er niet één maar twee Kameroense ministers aanwezig waren die dag, ernstig en fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij aldaar aanwezig te zijn geweest, laat staan dat haar aanwezigheid aldaar de reden zou zijn omwille waarvan de Kameroense autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar politieke activisme in België. Dat bepaalde van haar verklaringen over deze gebeurtenis stroken met de informatie over deze gebeurtenis in het administratief dossier doet aan voormelde vaststelling geen enkele afbreuk.

De Raad duidt er voorts op dat in de bestreden beslissing nog verschillende andere vaststellingen worden gedaan waaruit besloten kan worden dat geenszins geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden, oprecht politiek activisme voor het AGC (*Ambazonia Governing Council*). Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij vage verklaringen aflegt over haar deelname aan demonstraties en zij geen foto's bijbrengt die haar aanwezigheid op demonstraties aantonen; (ii) verzoekende partij verkeerdelijk verklaart dat het AGC bestaat sinds 2014, terwijl het reeds in 2013 werd gesticht; (iii) zij verkeerdelijk stelt dat het AGC onder de beweging SCNC hoort en dat het AGC verantwoording moet afleggen aan SCNC, terwijl het AGC een beweging betreft gesticht door leden van uiteenlopende bewegingen, zoals '*Southern Cameroons National Council*' (SCNC), '*Southern Cameroons Restoration Movement*' (SCARM), '*Southern Cameroons Peoples Organization*' (SCAPO), de '*Southern Cameroons Youth League*' (SCYL), alsook personen uit de burgermaatschappij, en de beweging AGC zich voorstelt als een brede 'paraplu-organisatie' die bestaat uit meerdere organisaties van de verzetsbeweging, personen met uiteenlopende politieke ideologieën, en organisaties uit het middenveld; (iv) verzoekende partij SCACUF (*Southern Cameroons Ambazonia Consortium United Front*), waarvan AGC een stichtend lid is, niet kent; (v) verzoekende partij, die meermaals verwees naar de interim-overheid die door het AGC werd opgezet, waarvan de leden in Nigeria gearresteerd werden, duidelijk ingestudeerde verklaringen aflegt over Sisiku Ayuk Tabe, het hoofd van deze interim-overheid, en zij verder de namen niet blijkt te herkennen van de personen die samen met Sisiku Ayuk Tabe, als leden van de interim-overheid, werden aangehouden te Nigeria wanneer deze letterlijk aan haar worden voorgelezen. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijven. Van een oprecht politiek activisme voor het AGC is dan ook geenszins sprake en verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij omwille hiervan bij een terugkeer naar Kameroen problemen zal kennen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij stelt dat er veel geweld is tegen de Engelstalige gemeenschap in Kameroen en dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende mensenrechtenrapporten en foto's van vermoorde mensen op straat voegt (bijlagen 3 en 5), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokkenland of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio’s van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio’s South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgeëlijst, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan. Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio’s.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Engelstalig Kameroen actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Engelstalig Kameroen aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De door verzoekende partij bijgebrachte mensenrechtenrapporten (bijlage 3 van het verzoekschrift) doen aan bovenstaande vaststelling geen enkele afbreuk. Immers ligt de bijgebrachte informatie in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Engelstalig

Kameroen, van waar verzoekende partij afkomstig is, is gesteund (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, deel 1).

De Raad benadrukt in dit verband nog dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Hoewel uit voormelde motivering van de bestreden beslissing en de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekende partij blijkt dat er een crisissituatie heerst in het Engelstalig deel van Kameroen, kan hieruit niet worden afgeleid dat de loutere aanwezigheid van verzoekende partij in het Engelstalig deel van Kameroen een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 19 oktober 2018 in het Centrum voor illegalen te Brugge de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT